

РЕШЕНИЕ

№ 497

гр. Перник, 11.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ивайло Юл. Колев

при участието на секретаря Л. В. Асенова Добрева
като разгледа докладваното от Ивайло Юл. Колев Гражданско дело №
20221720104920 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на „Водоснабдяване и канализация“ ООД с твърдението, че е предоставило ВиК услуги - доставка, отвеждане и пречистване на питейна вода на адрес: ***** (Имота) с потребител ответника – Л. К. С.. Твърди още, че размерът на непогасените задължения е на стойност: 1501,28 лева - главница за периода от 23.05.2019 – 23.03.2022 г. и 205,15 лева - лихва за забава, начислена за периода 23.06.2019 – 14.06.2022 г. като за посочения период са издадени 30 бр. фактури.

Поддържа, че между водоснабдителното дружество и ответника е налице облигационно правна връзка създадена по повод продажба на питейна вода по силата на договор, който урежда отношенията на страните по начина установен в Общите Условия, приети с Решение № ОУ-09/11.08.2014г. на ДКЕВР и Наредба №4 на МРРБ за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните услуги/ДВ бр.88 от 2014г., изм. и дои./

С оглед на гореизложеното моли съда да осъди ответника да му заплати горепосочените сумите.

Ответникът оспорва предявените иски единствено с твърдението, че не е потребител на услугите, предоставяни от ищеца на посочения в исковата молба имот, тъй като не е титуляр на посочената партида и не е страна по облигационно правоотношение с ищеца. Заявява, че не оспорва размера на предявените иски, като същевременно заявява, че доставка на посочената в исковата молба стойност не е осъществявана до имота. Оспорва представеното към исковата молба извлечение от сметка по партида, водена от ищеца с потребител ответника. Оспорва метода на изчисляване на претенцията за лихва за забава. Оспорва надлежното оповестяване на общите условия на ищеца.

Намира исковите за погасени по давност като се позовава на кратка тригодишна такава.

С оглед на изложеното моли съда да отхвърли предявените искове.

Претендира разноски.

В съдебно заседание ищецът не се представляват, като поддържа вече изложеното с писмена молба.

Ответникът се представлява като поддържа оспорванията.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Районен съд Перник е сезиран с обективно, кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Предмет на доказване по делото е парично вземане на ищеца, произтичащо от договор за доставка на доставка, отвеждане и пречистване на питейна вода за битови нужди, сключени с ответника.

При релевираните в исковата молба твърдения възникването на спорното право се обуславя от осъществяването на следните материални предпоставки (юридически факти): 1) наличието на действително правоотношение през процесния период по договор за продажба (доставка) на водоснабдителни и канализационни услуги – като установи, че ответниците са/или били собственици или носители на вещно право на ползване на процесния водоснабден недвижим имот, което отношение е регулирано от надлежно оповестени Общи условия, както и че е изпълнил задължението си и през исковия период реално е доставял В и К услуги – доставка на питейна вода, отвеждане и пречистване на отпадни води до водоснабдения имот, обема на доставената услуга и нейната стойност, респ. на компонентите, включени в нея.

По акцесорния иск за обезщетение за забава е необходимо да бъде установено изпадането на ответника в забава и размера на търсеното във връзка с това обезщетение.

При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че претендираните вземания са погасени. По конкретното защитно възражение, че вземането е погасено по давност, същият не носи доказателствена тежест, тъй като отговорът на този въпрос се съдържа в съответната материалноправна разпоредба.

Съгласно разпоредбата на чл. 3, ал. 1, т. 1 от приложимата към процесната хипотеза Наредба № 4/14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на В и К системи, потребители на водоснабдителни и канализационни услуги са собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване, включително чрез концесия, на водоснабдявани имоти и/или имоти, от които се отвеждат отпадъчни и/или дъждовни води. Същевременно съгласно нормата на чл. 8, ал. 1 от Наредбата получаването на тези услуги се осъществява при публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собственика (собствениците) на водоснабдителните и канализационните системи или от оправомощени от него (тях) лица и от съответния регулаторен орган. Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник и влизат в сила в едномесечен срок от публикуването им в централния ежедневник – арг. чл. 8, ал. 2 и ал. 3 от Наредбата).

Следователно, при придобиване на правото на собственост/ползване върху водоснабден имот по силата на закона и без да е необходимо изрично волеизявление, собственикът/ползвателят на имота става страна по продажбеното правоотношение. В този смисъл е и клаузата на чл. 2, ал. 1 от процесните Общи условия за предоставяне на ВиК услуги на потребителите от ВиК оператор, приложими от ищеца „Водоснабдяване

и канализация“ ООД – гр. Перник, одобрени от ДКЕВР с решение № ОУ-09/11.08.2014 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 33, ал. 2 от процесните Общи условия, потребителите следва да заплащат дължимите суми за ползваните от тях водоснабдителни и канализационни услуги в срок до 30 дни след датата на фактурирането им, като при неплащане в този срок и на основание чл. 86, вр. чл. 84, ал. 1, изр. 1 ЗЗД длъжникът изпада в забава и дължи заплащането на обезщетение в размер на законната лихва, без да е необходимо изрично волеизявление на ищеца в този смисъл.

При тази правна рамка, съдът дължи произнасяне по конкретно твърдените права и факти, както и по възраженията, релевирани от страните по делото.

Видно от представената и приета като писмено доказателство декларация по чл. 14 ЗМДТ ответникът е декларирал на за целите на данъчното облагане право си на собственост върху процесния имот, а като придобивно основание е посочил **дарение** съгласно НА от м. април 1997 г. В същата декларация е посочено, че трето по спора лице – К.С. е носител на вещното право на ползване. Съгласно изготвена и приета по делото справка - К.С. е починал на ***** г. С декларация по чл. 27 ЗМДТ ответникът отново е декларирал, че е единствен собственик на Имота като заявява, че желае да бъде освободена от задължението за заплащане на данък върху недвижимите имоти поради наличие на предпоставките за това.

Декларацията по чл. 14 ЗМДТ (а и всяка друга) има характер на подписан /което не се оспорва/ от ответника частен документ по см. на чл. 180 ГПК, ползващ се с формална доказателствена сила относно правнорелевантното обстоятелство, че автор на волеизявлението, съдържащо се пред подписа, е лицето, подписало документа. Същевременно, в настоящото производство има значението и на извънсъдебно признание – твърдение за неизгоден факт и материална доказателствена сила относно декларирания факт (тъй като за неистинността на декларираните обстоятелства, деклараторът носи наказателна отговорност), а именно, че ответникът е собственик на апартамента, което изявление се ползва с висока доказателствена стойност в процеса (така решение №143/08.02.2017г. по гр.д.№1693/2016г. на Второ ГО на ВКС).

Вярно е, че в полза на трето по спора лице К.С. е декларирано, че е носител на вещно право на ползване, но това лице е починало на ***** г. и на основание чл. 59, ал. 1 ЗС това право е погасено и е преминало към ответника, като елемент от правото му на собственост.

Тези обективни данни дават основание на съда да приеме, че в конкретния случай ответникът е пасивно материално легитимиран по отношение на предявените искове.

Относно размера на задълженията за процесния период с доклада по делото за безспорно и ненуждаещо се от доказване е обявено, че те съответстват на посоченото в исковата молба съгласно становището на ответника, поради което не подлежат на изследване.

С отговора на исковата молба ответникът е направил възражение за погасяване на исковото притезание по давност. В Тълкувателно решение № 3 от 18.05.2012 г. по тълк. дело № 3/2011 г. ОСГТК на ВКС са дадени задължителни за съдилищата разяснения, съгласно които с изтичане на тригодишна давност се погасяват вземанията за наем, за лихви и за други периодични плащания. При липса на легална дефиниция, върховните съдии разясняват, че „периодично” е това плащане, което не е еднократно, не се изчерпва с едно единствено предаване на пари или заместими вещи, неговото задължение е за повтарящо се изпълнение, като тези множество престации се

обединяват от това, че имат един и същ правопораждащ факт и падежът им настъпва периодично.

При тези ясни насоки, настоящият състав приема, че вземанията за главница, предмет на настоящото производство попадат в хипотезата на чл. 111, б. "в" ЗЗД, а по отношение на лихвата за забава това е безспорно.

Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при срочните задължения, какъвто характер има процесното вземане за главница, началният момент на давностния срок е настъпването на падежа/изискуемостта им, и се прекъсва с предявяване на иск, респ. с друга форма на съдебно претендиране на вземането – 02.09.2022 г. – датата на депозиране на исковата молба.

С оглед на приложимото право и моментът на изискуемост по правилото на чл. 33, ал. 2 от Общите условия, всички вземания по фактури за главница и лихва, с падеж преди 02.09.2019 г. са погасени по давност. Това е така, защото тук посочената разпоредба определя изискуемостта на всяко месечно вземане - деня, следващ изтичането на тридесет дена след издаване на фактура. В този период задължението е изпълняемо - длъжникът може да изпълни, но не е длъжен да го стори (арг. чл. 70, ал. 1 ЗЗД), т.е. вземането е възникнало, но то не е изискуемо по смисъла на чл. 114, ал. 1 ЗЗД. Изтичането на 30-дневния срок е относим към изискуемостта и изпадането в забава на длъжника, като се санкционира с начисляване на обезщетение за забава.

При тези обективни данни и правни изводи, настоящият състав приема, че процесните вземания за главница са погасени по давност за сумите дължими за отчетните месеци до 20.06.2019 г. включително, тъй като фактурата е издадена на 05.07.2019 г. За следващия период е издадена фактура на 13.08.2019 г., като задължението е станало изискуемо на 13.09.2019 г., а исковата молба е депозирана на 02.09.2022 г. Останалите в периода не се покриват от тригодишна погасителна давност.

По отношение на задължението за заплащане на законната лихва за забава върху главницата, предмет на иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, съдът намира, че предвид акцесорния му характер, възникването на последното е обусловено от дължимостта на главното вземане и неизпълнението му в срок и на основание чл. 119 ЗЗД същото е погасено по давност с изключение на лихвата върху непогасената по давност главница.

При тези правни изводи, предявените искове се явяват частично основателни и следва да бъдат уважени в тази им част, а отхвърлени в останалата.

При основателност на главния иск, основателен е и акцесорният за присъждане на обезщетение за забава по гореизложените правни съждения за изпадането на ответника в забава.

По разноските:

Ищецът е претендирал разноски и при този изход от спора по правилото на чл. 78, ал. 1 такива следва да му бъдат присъдени. Ищецът е доказал разноски в размер в общ размер на 470,02 лева, от които му се дължат 459,80 лева. Възражението на ответника по чл. 78, ал. 5 ГПК съдът намира за неоснователно, тъй като заявления и доказан размер на разноските за процесуално представителство на ищеца е съобразен с установения минимум.

Ответникът също има право на разноски по правилото на чл. 78, ал. 3 ГПК. От доказания размер – 300,00 лева му се дължат 6,51 лева, с която сума съдът намира, че следва по компенсация да бъдат намалени разноските за ищеца.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД гр. Л. К. С., ЕГН *****,
*******да заплати на „ВОДОСНАБДЯВАНЕ И КАНАЛИЗАЦИЯ“ ООД**, с
ЕИК: 823073638, със седалище и адрес на управление: гр. Перник, ул. „Средец“ № 11
сума в размер на **1471,84 лева** – главница за ВиК услуги - доставка, отвеждане и
пречистване на питейна вода на адрес: ***** за периода от 20.06.2019 –
23.03.2022 г. и фактури, издадени в периода от 13.08.2019 г. до 12.04.2022 г., **ведно** със
законна лихва от депозиране на исковата молба (02.09.2022 г.) до окончателното
изплащане на задължението, както и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сума в размер на
197,50 лева - лихва за забава, начислена за периода 14.09.2019 г. – 14.06.2022 г., като
ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД за разликата над 1471,84 лева
до пълния предявен размер от 1501,28 лева за периода от 23.05.2019 г. до 19.06.2019 г.
и този с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разликата над 197,50 лева до пълния
предявен размер от 205,15 лева за периода от 23.06.2019 г. до 13.09.2019 г. като
погасени по давност.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПКЛ. К. С. **да заплати на**
„ВОДОСНАБДЯВАНЕ И КАНАЛИЗАЦИЯ“ ООД, сума в размер на **453,29 лева**
разноски по компенсация пред Районен съд Перник в настоящото производство.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба в двуседмичен срок от
връчването му на страните пред Окръжен съд Перник.

Препис от решението ДА СЕ ВРЪЧИ на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: _____